

Sygn. akt IV Ka 745/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015 r.

sprawy **D. K.**

syna J. i A. z domu K. (...) roku w W. za czyn z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 4 sierpnia 2015 r. sygnatura akt II K 1249/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 180 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 745/15

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Wałbrzychu wniósł akt oskarżenia przeciwko D. K. oskarżając go o to, że w nocy z 20 na 21 lutego 2014 r. w B., w woj. (...), z terenu posesji przy ul. (...) po uprzednim otwarciu drzwi i uruchomieniu silnika przy użyciu oryginalnego kluczyka, dokonał następnie zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), a następnie porzucił go w stanie całkowitego uszkodzenia, powodując łączne straty w wysokości 5.450,00 złotych na szkodę M. G., przy czym czynu tego dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 22 grudnia 2000 r., sygn. akt III K 114/00, za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 148§1 kk, art. 280§2 kk i art. 157§1 kk i art. 156§1 pkt 1 kk w zw. z art. 11§2 kk, za czyn z art. 280§2 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk i za czyn z art. 13§1 kk w zw. z art. 279§1 kk na karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności, która odbył w okresach od dnia 05 lutego 2000 r. do dnia 28 maja 2009 r. i od dnia 21 kwietnia 2012 r. do dnia 03 grudnia 2013 r.,

tj. o czyn z art. 289§2 kk w zw. z art. 64§1 kk ;

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2015 roku (sygnatura akt II K 1249/2014) Sąd Rejonowy w Wałbrzychu:

I. oskarżonego D. K. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. popełnienia występku z art. 289§2 kk w związku z art. 64§1 kk, i za czyn ten na podstawie art. 289§1 kk wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności ;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 pkt 1 kk (przy zastosowaniu normy intertemporalnej z art. 4§1 kk - w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 roku) wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego D. K. warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 4 (czterech), zaś na podstawie art. 73§1 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

III. na podstawie art. 44§2 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci śrubokręta o długości 19 cm ;

IV. zwolnił oskarżonego D. K. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, natomiast wymierzył mu opłatę w kwocie 180 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego D. K., zaskarżając wyrok w całości zarzucając:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżony D. K. w nocy z 20 na 21 lutego 2014 r. w B. dokonał zaboru w celu krótkotrwałego użycia pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...), podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, wynika, że oskarżony czynu tego nie popełnił;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 289 § 1 i 2 kk przez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że „zabór pojazdu” w rozumieniu tego przepisu jest możliwy przez osobę posiadającą zgodę do używania pojazdu udzieloną przez osobę uprawnioną do dysponowania pojazdem, a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego bądź ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja nie jest zasadna.

Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie potwierdziła zaistnienia zarzucanych w apelacji uchybień. Za nietrafne uznać należy stanowisko skarżącego wyrażające się uznaniem, że sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych mającego wpływ na treść wyroku, a który to błąd skarżący upatruje w przyjęciu przez sąd orzekający, iż oskarżony D. K. jest sprawcą przypisanego mu przestępstwa. Odnosząc się do powyższego zarzutu i przedstawionej na jego poparcie argumentacji godzi się zauważyć, iż błąd w ustaleniach faktycznych ma miejsce wówczas gdy sąd rozpoznający sprawę wyciągnie nielogiczne wnioski z ujawnionego materiału dowodowego taka zaś sytuacja w niniejszej sprawie nie zaistniała. Tymczasem przeprowadzona ocena dowodów jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie wykazuje błędów natury faktycznej czy też logicznej. Swoje stanowisko sąd przedstawił w pisemnym uzasadnieniu wskazując jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych skarżący nie przedstawił merytorycznych argumentów mogących skutecznie podważyć dokonane w sprawie ustalenia, nie wskazał również na czym błąd ten miałby polegać.

Przeprowadzona przez Sąd I instancji analiza relacji świadka J. G. dotyczących okoliczności zaistniałego zdarzenia, a także kwestii późniejszego zachowania oskarżonego oraz K. G. i materii odnoszącej się do zapisów nagrań jest oceną swobodną, zgodną z wymogami art. 7 kpk i nie nosi cech dowolności. Sąd rejonowy zeznania te ocenił tak jak inne zgromadzone w sprawie niniejszej dowody i trafnie uznał je za wiarygodne. Wskazywane przez skarżącego tezy jakoby świadek J. G. w swoich zeznaniach miał rzekomo przyznać - jak stwierdza autor apelacji – iż pozostaje w konflikcie z oskarżonym, co przemawiać ma, zdaniem skarżącego za zaistnieniem podstaw do uznania, że wymieniony świadek

mógł pomawiać oskarżonego, nie znajdują odzwierciedlenia w treści relacji przedstawionej przez J. G.. Zauważyć nadto należy, iż zeznania złożone przez tego świadka korespondują z zeznaniami złożonymi przez R. M. a w których wymieniony odnosił się do okoliczności nocnej wizyty w miejscu jego zamieszkania tak oskarżonego jak również J. G. i S. F.. Zwrócić nadto w tym miejscu należy także uwagę, iż w swoich zeznaniach złożonych w dniu 16 maja 2014 roku R. M. wskazał m.in., iż „D. powiedział do mnie, że rozbił samochód i wpadł do rowu i chce abym wyciągnął mu auto z rowu” (k. 64). Analizując wszystkie zeznania złożone przez wymienionego świadka w toku całego prowadzonego w sprawie postępowania sąd rejonowy odniósł się do tych zeznań i wskazał dlaczego uznał je za wiarygodne nie ma więc potrzeby powielania w tym miejscu tych samych argumentów zwłaszcza, że sąd okręgowy podziela stanowisko sądu rejonowego w tym zakresie.

Odnosząc się do formułowanych przez apelującego zarzutów zaakcentować dodatkowo należy, iż z zeznań złożonych przez świadka K. G. w toku całego prowadzonego w sprawie postępowania wynika, że przekazała ona samochód marki M. (...) o nr rej. (...) D. K. w konkretnym, określonym celu a mianowicie - naprawy przedmiotowego samochodu. W takim też zakresie oskarżony uprawniony był do dysponowania pojazdem.

Podjęwając próbę pozbawienia mocy dowodowej opinii biegłego w złożonych w wyjaśnieniach oskarżony D. K. sygnalizował, iż skaleczył się w trakcie prac wykonywanych przy naprawie samochodu, nie można jednakże w tym miejscu nie zauważyć, iż jak wynika z opinii z przeprowadzonych badań biologicznych a sporządzonej przez biegłego M. B. we wnętrzu przedmiotowego pojazdu stwierdzono DNA o profilu zgodnym z profilem DNA D. K. przy czym – co należy zaakcentować również na otwartej poduszce powietrznej. Brak podstaw zatem do przyjęcia, iż osobą kierującą pojazdem przed jego porzuceniem w stanie uszkodzonym był ktoś inny niż oskarżony. Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, iż sąd rejonowy nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych uznając, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Za chybiony uznać ponadto należy podniesiony w apelacji zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 289 § 1 i 2 kk.

Podnosząc powyższy zarzut i wyrażając stanowisko, iż sąd orzekający w sprawie dokonał błędnej wykładni wskazanego przepisu polegającej na przyjęciu, iż „zabór pojazdu” w rozumieniu tego przepisu jest możliwy przez osobę posiadającą zgodę do używania pojazdu udzieloną przez osobę uprawnioną do dysponowania pojazdem, autor apelacji w uzasadnieniu apelacji czyni nadto uwagi, iż „przypomnieć należy, że osoba uprawniona do dysponowania pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...) K. G. od samego początku postępowania w tej sprawie – w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 289 § 2 kk wskazywała, że oskarżony D. K. uzyskał posiadanie pojazdu w sposób legalny albowiem sama przekazała mu kluczyki wraz z pojazdem. Okoliczność powyższa została potwierdzona na rozprawie przez K. G., która przyznała, że przed zdarzeniem objętym zarzutem aktu oskarżenia udostępniła D. K. samochód przez siebie użytkowany”. Wskazując na powyższe skarżący wywodzi jednocześnie, iż w takich warunkach w zachowaniu oskarżonego trudno upatrywać znamion przestępstwa zaboru pojazdu w celu krótkotrwałego użycia. Odnosząc się do powyższego zarzutu jak i przedstawionej na jego poparcie w uzasadnieniu apelacji argumentacji zauważyć należy, iż skarżący motywując swoje stanowisko całkowicie pomija niezmiernie istotną w sprawie niniejszej a sygnalizowaną już powyżej okoliczność, iż pojazd ten został przekazany oskarżonemu D. K. w konkretnym celu to jest dla wykonania naprawy tego pojazdu, z konkretnym oznaczeniem zakresu naprawy (wymiana łożyska i płynu hamulcowego). W zakresie przeniesionego posiadania oskarżony mógł naprawiać pojazd ale nie mógł korzystać z pojazdu zgodnie z jego przeznaczeniem.

Odnosząc się do ustawowych znamion czynu z art. 289 § 2 kk - na co zwraca się uwagę w doktrynie – wskazać należy, iż w przepisie tym przewidziane są cztery okoliczności kwalifikujące, ujęte w formie alternatywy. Pierwsza z nich polega na pokonaniu zabezpieczenia pojazdu przed jego użyciem przez osobę nieupoważnioną, co wskazuje na manipulacje zbliżone do włamania z art. 279 § 1 kk, ale z pominięciem wymogu, aby pojazd znajdował się w pomieszczeniu zamkniętym lub aby sam takie pomieszczenie tworzył. Kolejna okoliczność to znaczna wartość pojazdu, którą należy ustalić na podstawie art. 115 § 5 kk. Dwie następne polegają na porzuceniu zabranego pojazdu w stanie uszkodzonym lub w okolicznościach, w których zachodzi niebezpieczeństwo utraty lub uszkodzenia pojazdu albo jego części lub zawartości. Oznacza to pozostawienie pojazdu bez zabezpieczenia dostępu do niego, na łasce losu (tak w wyroku Sądu

Najwyższego z 18.10.1983 r., RW 826/83, OSNKW 1983, Nr 5-6, poz. 55). Stan uszkodzony odpowiada uszkodzeniu rzeczy z art. 288 § 1 kk, bez względu na wartość szkody i na to, kto pojazd uszkodził (wyrok Sądu Najwyższego z 8.3.1977 r., RW 62/77, OSNKW 1977, Nr 4-5, poz. 51).

Mając na względzie powyższe stwierdzić należy, iż dokonana przez sąd rejonowy prawno-karna ocena zachowania oskarżonego D. K. jest prawidłowa, nie budzi bowiem wątpliwości ustalenie, iż to oskarżony po otwarciu drzwi samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), przy użyciu oryginalnego kluczyka oraz uruchomieniu silnika dokonał zaboru przedmiotowego pojazdu w celu krótkotrwałego użycia i kierując tym samochodem – do którego użytkownika co należy jeszcze raz zaakcentować nie był uprawniony – stracił panowanie nad pojazdem, a prowadzony przez niego pojazd wypadł z drogi i uległ uszkodzeniu. Kiedy natomiast R. M. przybyły na miejsce gdzie znajdował się wówczas pojazd marki M. (...) i oświadczył, iż nie jest w stanie wydostać tego samochodu na drogę z tego miejsca, pojazd ten znajdujący się wówczas w stanie uszkodzonym został przez oskarżonego D. K. porzucony, bowiem oskarżony oddalił się z tego miejsca nie interesując się losem pojazdu.

Niezależnie od podniesionych w apelacji przez skarżącego zarzutów zauważyć należy, iż sąd okręgowy stwierdził błąd w części dyspozytywnej wyroku, a polegający na rozbieżnościach pomiędzy kwalifikacją prawną przypisanego oskarżonemu D. K. występku a przyjętą przez sąd orzekający podstawą wymiaru kary za przypisany oskarżonemu występki. Sąd rejonowy skazał bowiem oskarżonego za popełnienie przestępstwa z art. 289 §2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk przyjmując natomiast za podstawę wymiaru kary art. 289 § 1 kk, jednakże wobec braku apelacji na niekorzyść oskarżonego niemożliwym było dokonanie zmiany wyroku w powyższym zakresie w postępowaniu odwoławczym zainicjowanym apelacją wniesioną tylko przez obrońcę na korzyść oskarżonego (art.455 kpk)

Z tych też wszystkich względów orzeczono jak w wyroku (art.437§1 kpk).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 §1 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, w tym wymierzono mu opłatę w kwocie 180 złotych (na podstawie art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Dz. U. Nr 49 poz. 223 ze zm.).